

Binkoštni ponedeljek

Pirniče, 5. junij 2017

»Marija - Mati Cerkve«

Dragi bratje in sestre!

Žene, matere zelo dobro veste, da je odnos med materjo in njenim otrokom nekaj povsem edinstvenega, nekaj, čemur se ne more primerjati noben drug medčloveški odnos. Mati je prostor, okolje otrokovega spočetja; devet mesecev je njen zrak njegov zrak in njena hrana njegova hrana. Tudi po rojstvu ta odnos ostane nekaj posebnega. Mati je tako rekoč prvo bitje, ki se ga otrok zaveda; preko nje vstopa v stik z okolico, se uči in zori. Mati je njegova obramba, njegova opora in zavetje, ko je to potrebno.

Zakaj sem, dragi bratje in sestre, razmišljanje ob današnjem prazniku začel s temi mislimi? Na binkoštni dan namreč Cerkev gleda kakor na svoj rojstni dan. Pred binkoštni so bili kristjani zgolj bolj ali manj prestrašena skupnost Jezusovih učencev, ki še zdaleč niso razumeli, kaj se dogaja. Ostali so sami brez Učitelja in vse, kar so skupaj gradili zadnja tri leta Jezusovega javnega delovanja, se je zdelo izgubljeno. Slutili so, da vse skupaj vendarle ne more biti tako brez smisla, vendar se jim ni niti sanjalo, kaj Bog od njih pričakuje in še manj, kako to doseči. Apostolska dela pravijo, da so se po Jezusovem Vnebohodu apostoli spet zbrali v dvorani zadnje večerje in tam z Marijo, Jezusovo Materjo, v molitvi iskali odgovore na vprašanja o svoji prihodnosti. Kaj nam je storiti? Kaj bi Jezus storil, če bi bil še med nami? Po nekaj dneh te vztrajne molitve, na binkošti, se jim je posvetilo: prav nobenega smisla ni v tem, da v strahu pred Judi ždijo zaprti za štirimi stenami in obujajo lepe spomine na čas, preživet s svojim Učitelje. Ne. Naprej morajo; spregovoriti morajo o svoji nepozabni izkušnji življenja z Gospodom. Tudi drugim, ki Jezusa niso poznali, morajo spregovoriti o zmagoslavju življenja, resnice in ljubezni. In so šli. Odprli so vrata in stopili med ljudi, ki so začudeni prisluhnili njihovim besedam. V tem trenutku se je rodila Cerkev. Jezus Kristus je spet zaživel v svetu, tokrat v telesu Cerkve.

In kot je bila Marija priča prvega Jezusovega rojstva, več kot trideset let nazaj, tam, v Betlehemu, je bila priča tudi ponovnega Jezusovega rojstva, na binkoštni dan, v Jeruzalemu. Kot ga je takrat, v Betlehemu, rodila kot človeška mati, ga na binkošti rojeva kot tista, ki okrog sebe zbira njegove učence in jih v molitvi pošilja med ljudi. V Betlehemu na telesni, ob binkošti na duhovni način. Zato je Marija v resnici Mati Cerkve. In kot naša mati tudi naša obramba, naša opora in

zavetje. Ni ji vseeno za njenega otroka, za Cerkev, zato nas ne neha spodbujati in vabiti, naj vendarle iskreno prisluhujemo evangeliju in po njem živimo. Vabi nas k molitvi, k sprejemanju žrtev in k pokori, saj ve, da je le to prava pot v zveličanje. Koliko časa še, se ji bomo pustili prositi in bomo z nejevero sprejemali njena svarila? Saj je vendar mati! In matere svojim otrokom želijo le najboljše. Bog daj, da se bomo tega zavedli, preden bo prepozno. Amen.